LULETE E VERESE

PRFJ

NAIM H. FRASHËRI

Shtypur herën e parë pr:j Shoqërisë
"DITURIA" në Bukuresht 1890

KORÇË

& Libraria **Dhori Koti** Korçë

BIBLI

LIBRARIA "KORÇA"

Libraria jonë është m' e pasuruara librari në Shqipëri. Gjenden me shumicë shumë sojesh libra me çmime të çaktuara dhe të kënaqëshme. Kush dëshiron të blerë ose të dijë sojet e librave që na ndodhen le të na lajmërojë personalisht ose me letrë se dëshiron të ketë katallogun e tyre dhe ne do t' i dërgojmë një të tillë darovisht.

Drejtimi ynë është: DHORI KOTI, — Korçë

SHTYPËSHKRONJA

Shtypim me mjeshtëri të madhe ç' farë do punë shtypi. Puna bëhet e paqtë, e mirë, dhe e shpejtë. Ju garantojmë me se të doni. Garantia, sigurimi, drejtësia, dhe sinqeriteja mbretërojnë në magazinë tonë. Kësisoj që tërë klientët kanë mbetur të kënaqur.

Drejtimi ynë është: DHORI KOTI, — Korçë

LULETE E VERESE

PREJ

NAIM H. FRASHËRI

Shtypur herën e parë prej Shoqërisë "DITURIA" në Bukuresht 1890

KORÇË

Shtyp. & Libraria **Dhori Koti** Korçë

BKSH

BKSH

LULET E VERËS

I

JETA.

Sa e dua g'ithë jetën!
Se atje gjen të v rtetën,
Yjtë, hënën, hap sirën,
Të m gëtit, n ën, ditën,
M ngjezë, djellinë, dritën,
Mbrëmën, dh' atë errësirën
Natën, kur ësht' e qet ar,
Edhe gjësendi s' dëg onet
Qjellin kur ësht' i qëruar,
E hapësira ndritonet
A kur hapen herë herë
Ret' e zeza sterrë nd' erë
Vapën, vjeshtën, dimrin, verën,
Retë, shinë, dhe lumenjtë,
Gjëmim, mjegullë, përënjtë,
Dborën, breshërin' e erën
Malet, fushat edhe brigjet,
Grykat e çukat, e shtigjet.

Oshëtimën, pyjet, drurët,
Shkëmbënjtë, gërxhet' e gurët,
Lulet, barërat që mbijnë,
E shpeshtë që fluturojnë,
Edhe këngëra këndojnë,
E në oër dega lëvrijnë,
Dhe njerin' e bagëtinë;
Dhe gjithë ç' është në jetë
I dua si Perëndinë,
Se nga do që këthenj sytë
Shoh atje Zotn' e vërtetë
Q' është një e s' ka të dytë.

II

KOH' E SHKUARË.

Kam pushuar, jam qetuar,
Dhe ri më nj' an' e derth lot,
Me zemrë të përvëluar,
Me helm me hidhërim plot.

Si zogu kur bije e fryn
Dheu mbushetë me dëborë
Nën' strehët i mjeri hyn,
Rri i varfër dhe i gjorë.

Sheh dëborënë që bije,
Edhe zinë që ka rënë,
Botën pa shij' e pa hije,
Dhe s' kuxon të nxier zënë,

S' sheh gjëkundi lul' e fletë
Po të ngrit' e ftohtësirë
Jetënë gjithë të qetë,
Gjitësinë shkretëtirë.

Dhenë të bardhë si vezë,
Dhe pa gjeth e pa burbuqe,
Zemrën' e ti të zezë,
Q' e pat si lule të kuqe.

Më s' sheh as shok, as fis, as miq
As fëmijë, as folezë,
Dhe shpresëza e ti i vdiq,
E ju përhap posi rezë.

Pa kokëzën' e fut në gjit,
Mbyll sythit e hyn në mejtim,
Mejtohet edhe psherëtit
Me mall shum' e me mallëngjim

Mos pandeh se fle, a dremit,
Kur e sheh q' është qetuar,
Dhe këllet kokëzën në gjit,
Është gjithënjë i xgjuar.

Me mëndjezët të ti thotë,
Ah! shkoi, vate koh' e mirë
Dua e mundohem kotë,
S' e kthej dot me të pahirë.

O ju drurët e uruar!
U shoh pa lul' e pa fletë,

Të rjepur të varfëruar,
Edhe të that' e të shkretë!

Kështu si ju edhe unë
Ndë jetët të shkret u thashë
O! sa fletë m' u-këpunë,
Edhe ran' e më s' i pashë!

Edhe ju fusha e male
Që nukë prishi e s' ndrohi,
Edhe ju dale-nga-dale
Më duketë po ndryshohi!

Ah! dhe ju ishit të tjerë,
Yjt' e bukur, e ti hënë
Kur u shikonja një herë
Tani një zi u ka rënë.

Moj kohëz' e djalërisë
Sa me vrap ike dhe shkove,
Hyre në gjit të Perëndisë
Edhe mua më harove.

Ti çdo gjëzë ma tregove
Të bukur' e fort të mirë,
Edhe gazë ma shumove
E m' epnje shumë dëshirë.

Si t' ja bënjë zëmr' e mjerë
Me kohënë gënjeshtare
Që ndrohetë kurdoherë,
Dhe s' gjan me të parët fare!

Bleri

Po dyke ikur na rëmben,
Gjithë ç' duam e ç' gjë kemi,
Ah! e shkreta se ç' na gënjen,
Ashtu si qemë më s' jemi!

Le të bëhet urdhëri yt,
Zot' i math e i vërtetë!
Po pse të na mbetet në syt?
Kjo koh' e shkuar e shkretë?

III.

DIT' E RE.

Sot është një dit' e zezë që përsëritetë moti
Lint vera, lint ngrohtësija, lint Aliu vetë Zoti,
Është një dit' e bekuar, që rreth qejshit bukurija,
Del në shesh zot' i Vërtetë, rrëfen fytyrën e tija.

Ngjallen të vdekurit gjithë, mal' e fusha gjelbërojnë
Qjelli qesh dheu gëzohet, dhe luletë lulëzojnë.

Thonë dimëri na prishi, po s' na humbi dot përjetë
Erdhi kjo dit e na gjeti, nuk e la dhenë të shkretë
Qelli është ndrituar edhe bërë si pasqyrë,
Dheu është zbukuruar, bërë fytyrë fytyrë.

Veshur në bar e në lule edhe në gjethe në fletë,
Bukuri e Perëndisë ka dal' e duket në jetë.

Ujëratë po mburojnë, dhe venë duke kënduarë
S' shoh gjësendi të pëlurur, gjithë janë lar e ndruar.

Shqeratë po blegërijnë, edhe mëmatë kërkojnë
Zoqtë nër gjethe lëvrijnë, dhe këndojn e fluturojnë
Gjithë ç' janë ngjallen çelen përsëriten zbukurohen,
Duhen, qeshin, rojnë, prehen, edhe këndojn e gëzohen.

Lint Aliu, çfaqet drita, del Zoti, vjen e vërteta,
Mbleron dheut ëmbëlsira, edhe rojit po si mbleta
Në këtë gosti të Zotit giithë bota janë ftuar,
Të bëhenë një shpirt një trup e të jenë të pajtuar
Është dit e dashurisë, dhe e vëllazërisë,
Dit e mbarë e gëzimit, dit' e bardh' e miqësisë
O njeri! pas këtaj kurrë fjalë të liga mos thuash,
Po përshëndosh giithë çjanë, thuaj gëzuash!gëzuash!

IV.

PËR SE?

Pse s' vjen o dit' e mirë
Pse vallë nukë vjen?
Gjer kur në errësirë?
Mos Zoti të pëlqen?

As hidhe gardhë,
Dhe shpejto pakë,
O dit e bardhë,
Dhe jakë, jakë,

Se të pres
Nukë vdes.

Jak' o dit' e uruar,
Që lint nga perëndon,
At' an' e ke ndrituar,
E ne pse na haron?

Dritëz' e jetës,
Edhe e motit

Dh' e së vërtetës,
Dhe gaz' i Zo'it
Ndritona
E xgjohna

V.

ZEMËRA.

Fuqi e Përëndisë
Duketë tek do,
Se shpirt' i gjithësisë
Po është ajo.

Ajo është gjithë çjanë,
Është në çdo vënt
E duket më ç' do anë
Në trup e në mënt.

E shohëmë në qej
Në shi e në re,
Ndë hën' e në për diej
Ësht' edhe në dhé.

Më tepër zemrën tënë
Atë ka për fron,
Nuk ja dëgjon zënë?
Zëmrën s' e dëgjon?

DIT' E ZEZË.

U gdhi një ditë, një dit' e zezë,
Ëngjëllit' gjithë më lot po qanin.

Përpara Zotit shihuin një rezë
Rrinin tmeruar edhe zi mbanin.

Dheu qe mbuluar me nj' erësirë,
E tërë bota ish egërsuar
Dielli e hëna ishinë nxirë,
Qelli ishte i trumbulluar.

Ish bërë sterë tej-përtej-jeta.
E ishte një tmer, tmer i mërzitur
Se kishte humbur gjith' e vërteta
Se gjithë bota isht' e mahnitur!

Paudhësija dhe ligësija
Ishte bërë mbret mi dhet të shkretë
Dhe të këqiat e padia
Kishin zënë vënt për të vërtetët

Ish një mynxyrë mbi njerëzinë,
Sepse gënjeshtra po prisi' e qepte
E kish verbuar fare njerinë,
Edh' e vërteta po mir' e jepte.

Dritëz' e bukur e Perëndisë
Nd' anët të rrëpës kishte qëndruar
Dhe errësira e ligësisë
Nga të gjith anët e kish rethuar.

Lëfton gënjeshtra me të vërtetën
Dhe errësira dritën lëftonte,
Që t' errësonte së gji hash jetën,
Dhe djallëzija të mbretëronte.

Po derdhej gjaku, gjak i bekuar
Përpara syvet të Perëndisë,
Ëngjëjt qanin dyke tmeruar,
Qelli kish hedhur cipën e zizë.

Yj edhe qiej! qysh s' u rëzuatë?
E si s' u bëtë cop e thërime?
Diell e Hënë pë se qëndruatë?
E nuk u bet'ë si zemra ime?

O Zot i jetës shumë dúrove,
Shumë durove, o zemrë gjërë,
Po ne të giorët na përvëlove,
Na përzhëlite zemrën e mjerë!

Njeri i ndyrë, komb' i mërzitur
Imam Hysenit i heth shëgjetë?
Nukë di se ç' bën je i mahnitur?
E ke godit kshu? Zoin' e vërtetë?

VI.

BESOJMË.

Besojmë Zotnë q' ësht i vërtetë,
Se gjithë ç' shohëm ësht ay vetë,
Dhe falëtore kemi njerinë,
Atjeth e gjejmë dhe Perëndinë.
Ëngjëllë thuetë vetij e mirë,
Dhe djalli është pun' e pështirë.

Njeriu s' vdes po vetëm ndërohet.
Dhe shpirt i ndyrë kurrë s' gëzohet.

Njerin' e bëri Zoti të lirë,
Po duhet kurdo të bënjë mirë.

Dhe i dha mëndjen që të peshonjë,
Dhe të paudhat t' i largësonjë.

Të mos përflasë, të mos qertonjë,
Të jet' i urtë me nder të ronjë.

Shpirti na thotë të bëjmë mirë,
E të mos kemi kurrë dëshirë.

Për të këqija kurrë në jetë,
Të jemi t' urtë e të vërtetë.

Fort lak të jemi nga marrëzija,
E të mos rrojmë si bagëtija,

Falje ne kemi vëllazërinë
Dhe dashurinë e njerëzinë.

Se udhë e drejtë e Perëndisë,
Nuk është tjatrë, veç njerëzisë

Po të nderojë njeriu njerinë,
E ka nderuar dhe Perëndinë.

Në zemrën tënë e gjejmë Zonë,
Shtëpi e tij është zemëra jonë.

Të dil në shesh desh Zot' i vërtetë.
Bëri njerinë dhe atje është vetë.

Një njeri që njeh vehten e tija,
E di se ç' është dhe Perënd ja.

VIII.

UJËT E BEKUARË.

Jakëni këtu o shokë,
Mblidhuni kokë për kokë,
Pini të bëhemi trokë,
Të na shohë Perëndija!

Këtej e tutje s' gënjehem,
Me të rremë më s' rëmbehem,
Dua të pi e të dehem.
Ku 'shtë vera dhe rakija?

O ujëthit' e bekuar!
Nga qelli na ke buruar?
Zot' i math të ka dërguar
Që të celç zemërën tënë?

Lule mbijn' tek pikon tinë,
Ti na bije fatbardhësinë
Edhe gazthin' e gaxhinë,
Haps' i tyre t' është dhënë.

Ti neve na e bje nderrë,
Nga mendimet dyke' nxjerë,
Na fluturon në për erë,
E na pjek me Përëndinë!

Gjithë ç' janë na mundojnë,
Shpirtin na e përvëlojnë,
Na tretin e na kullojnë,
Vetëm ti e do njerinë.

Dashurinë dyke mbjellë,
Dhe këngëtë dyke pjellë,
E gaz të math dyke sjellë,
Mjerësija na mbulohet.

Të këqijatë harrohen,
Dhe mejtimetë s' kujtohen,
Dhe brengatë s' mejtohen,
Njeriu qesh e gëzohet.

Jakëni shokë të rrimë,
Rreth druvezës e të pimë,
Se të nesër men s' e dimë,
Na arriti pleqërija,
Koha po shkon e më s' këthehet,
Njeriu i zi gënjehet,
Me punë të rreima merret,
Dhe e mbulon babëzija!

Gjithë jetën nukë rrojmë,
Shpirtinë pse t' e mundojmë?
Pa qasuni të këndojmë,
Se na plasi buz' e shkretë.

Shkel e shko zemëra ime,
Mos bjerë në hidhërime,
E në breng' e në mejtime,
Mos të gënjenjë kjo jetë.

IX.

PËRPARA KRISHTITË.

Djalëth njeriu i Perëndisë
Fytyra jote mua më tregon,
Ah! të këqiat e njerëzisë,
Që ka punuar edhe po punon.
Se kjo fytyrë
Është pasqyrë,
Dhe na rrëfen,
E s' na gënjen;
Gjithë ç' ka hequr njeriu i mjerë,
Nga veht e tinë; a nga i vëllaj,
Që kanë vrarë edhe kanë prerë
Pa gjyq pa fjalë, pa pasurë faj.
Zot, ti ke vuar,
Edhe s' ke pshuar,
Nga njeriu hoqe,
Për të u përpoqe.
Ti u përpoqe për njerëzinë,
Dhe dashurinë e bëre besë,
Njeriut i vure nom miqësinë,
Që kur të lindet e të vdesë.
Për këtë fjalë
Të qofsha falë,
Se njerëzija,
E Perëndia.

X

ZONJ' E FATIT

O moj plakë lozonjare,
Që ndjek fatn' e njerëzisë.
Dhe mas' e peshë s' ke fare,
Po me shkop të marëzisë.
Moj, po me ç' sy e me ç' faqe
Më qasesh prap' e më çfaqe?

Të shoh që vjen po si hije,
Nga dale si qen i qetë,
Edhe hi syvet më shtie
T' u thaft ajo dorë e shkretë!
Ata sy të zgurdulluar
T' i shoh o e mallëkuar.

S' je e verbërë, si thonë,
Që s' sheh, ç' di se ç' bën në jetë;
S' je e shurdhër, pasha Zonë!
Dëgjon po si djalli vetë.
Po je e keqe dhe shtrigë,
E pa bes' e zemër ligë,

Ti fjalëtë i ke kthyer,
P' andaj na ke përvëluar.
A! popo! ç' na ke gënjyer!
Njeri s' të ka trashëguar,
Dhe kur ndrin, ndrin si lugati,
Pandaj s' të ka qëndrim fati.

Jakë, se jam dëshëruar,
E më s' duroj dot vrerë.
Qesh mos rri e zemëruar,
Makar për një copë herë.
Qesh një herë o leshra krënde
Me të qarë nuk u dënde?

XI.

ABAS-ALIU

Ëngjëll! që m' u qase pranë
Nga i madhi Zot.
Pse më rrëfen Qerbelanë?
A do të derth lot?
O moj fush' e Qerbelasë!
Që më rri ndër sy,
Plot me gjak t' Ali-Abasë,
Vallë ç' është ay?
Ç' është ay që shkon kaluar
Ikën si veriu
Me dy-tri foshnja në duar?
Është' Abas-Aliu!
Shpije foshnjatë në lumë,
Se s' durojnë dot,
I ka marrë etja shumë,
E qajnë me lot!
Ujëtë ua ka prerë
Janë në shtrëngim,

Si të varfër e të mjerë,
Në zi në hidhërim.
Më çdo an' i ka rethuar
Kombi faqezi,
Komb' i lik i mallëkuar
Posi mizëri.
Nëpër mest të ushtërisë
Të armikut shkon,
Si ëngjëll i Perëndisë,
Nd' erë fluturon!
Shigjetat si breshërime
I vinë nga do,
Ay po si vetëtimë
Ikën në për to.
Shërbëtor i njerëzisë
Shigjeta s' e çpon
Edhe nder' e trimërisë
Zoti e mburon.
Ç' ikën ay kal i shkretë
Mi dhe nukë shkel
Nga potkonjtë q' ikën shpejtë
Zjar e flak' i del!
O moj kafshëz e uruar,
Mos shkel për mi dhe,
Se 'shtë gjaku i bekuar
Ikë në për re.
Frat, o more lum' i shkretë!
Mos këndo po qaj;

Derdh lot e rënko për jetë,
Mos qesh paskëtaj;
Se Hysejn' e Fatimesë
Me farët të ti,
E vranë komb' i pabesë,
Kombi faqezi.
Abas Aliu zu Tomorë,
Erdhi afër nesh.
Shqipëria s' mbet e gjorë
Se Zoti e desh.
Hyseni desh njerëzinë,
Dhe për të u vra.
Për të shpëtuar njerinë,
Ra ndë Qerbela.
Hysejni është dashurija,
Që fatbardhëson.
Buron soje miqësija,
Që na lartëson.
Jeziti është egërsirë,
Që sjell ligësi,
Dhe s' del soje pun e mirë,
Po dëm edhe zi
Kushdo që bën mirësinë
E ka njerëzi.
Ka besuarë Alinë,
Dhe udhën e ti.
Gënjeshtra është Mavijeja,
Që prish edhe sot.

PISH

E drejta është Fatimeja,
Dhe i madhi Zot.
E liga është Nevrani,
Që ngxin e shkreton,
Djallëzija është Syfjani,
Që dhe sot dëmon.
Imamëtë dymbëdhjetë,
Nga der' e Aliut,
Hopn' e vuanë ndë jetë,
Për nder të njeriut.
Zotërinj u qofsha falë!
Që hoqtë për ne.
Na la'ë vetëm një fjalë,
Për bes' e për fe.

XII.

FYELLI.

Pa dëgjo fyelli ç' thotë,
Tregon mërgimet e shkretë,
Qahet nga e zeza botë,
Me fjalëzë të vërtetë.
Që kur se më kanë ndarë
Nga shok' e nga miqësija,
Ga e burra kanë qarë
Nga ngashërimat' e mija!
Krahërorë e kam çpuar,
E kam bërë vrima vrima,

Dhe kam qar e kam rënkuar
Me mijëra psherëtima!

Dhe me botën e gëzuar
Bënem shok edhe mar pjesë,
Dhe me njerës të helmuar
Bënem mik me besa besë.

Puna si do që të bjerë
Unë qanj me mallëngjime,
Më ç' do vënt e kur-do-herë
Psherëtin zemëra ime!

Gjithë bota më dëgjojnë,
Po së jashtësmi më shohin,
Dëshirën s' ma kupëtojnë,
Ziar' e brëndëshmë s' ma njohin!

Njerëzit me mua rrinë ;
Unë qanj e mallëngjehem,
Po dufn' e pshehtë s' ma dinë,
Andaj kurrë s' përdëllehem.

Gjith' ata që janë ndarë,
Fyellit shokë ju bënë,
Shkallët' e ti disa farë,
Na shkalluan mëndjen tënë.

O rrëmet' i njerëzisë!
Zër' i fyellit s' është' erë
Ky është zjar' i dashurisë,
Që i ra kallamit mjerë!

I ra qiellit, e ndriti,
I ra zemrësë, e nxehu
I ra verës, e buçiti
I ra shpirtit dhe e dehu.
I dha erë trëndafilit,
I dha dritë bukurisë,
I dha këngëtë bilbilit,
I dha shijë gjithësisë.
Ajy zjar ra dhe në qiej,
Edhe dyke përvëluar,
U bënë kaq yj e diej,
Që i mban Zoti ndër duar.
Nga ky zjar Zot' i vërtetë,
Që ka ngrehur gjithësinë,
Hoth një shkëndijë në jetë,
Dhe bëri soje njerinë,
O more Zjar i bekuar!
Unë me ty jam përzjerë,
Pa jam tretur e kulluar,
Po të kam shpirt, mos më lerë.

XIII.

ZËMËRA.

Retë kur bënenë sterrë,
Edhe era kërcëllimë,
Dheu bënetë skëtërrë,
Edhe qjelli vetëtimë.

Zë një shi me rëmbim shumë,
Që xbret nga ret' e mbyt dhenë,
Bije qiejshit si lumë.
Pa vete të gjenjë denë.

Vinë përënj' e rrëketë,
Edhe uj' i trumbulluar
Ve përpara çgjë të jetë,
E çgjen mb' udhë duke shkuar.

Ashtu dhe zemëra ime,
Nxjer gjëmim e vetëtima,
Zjar e flak' e mëllëngjime,
Derth gjaknë me psherëtima.

Një avull ngrihetë përpjetë
Pej zemërsë ngaha zjari,
Edhe lotte si rrëketë
Derdhenë syvet së qari!

O miz' e mbyturë nd' ujë!
Djell' i shpresësë në daltë,
Do pushonjë kjo rrëmujë,
E nukë mbetesh në baltë,

Shiu bie dheu gjelbërohet,
Dhe vera vjen e gjen varrë,
Varri me fletë mbulohet,
Dhe rrëkeja shkon ta marrë!
O det i thell' e pa anë!
Që ke brenda gjithësinë,

Nga ti dalin gjithë ç' janë,
Edhe prapë tek ti vinë.
Gjer sa të vinj' e të bjerë
Pik' e shpërtit t' im si lumi,
Në det të math e të gjërë,
Zemrën t' ime s' e ze gjumi!

XIV.

TË VDEKURITË.

Jakë, mejtim, jakë,
Dua të mejtonem,
Te rri të qetohem,
Edhe të qani pakë.
O moj koh' e shkuar
Kurdo që të kujtoni,
Përsëri e lëndonj,
Zemërn' e lënduar.
Vallë ku na vanë,
Gjithë ata shokë
Q' i patëm mi kokë
Ku jan, ah! ku janë?
Qysh' humpnë për jetë,
Edhe më s' i pamë?
Ah! me ta pse s' vamë!
Na lanë të shkretë!
Kur ishin të gjallë,
Sa shumë i donim!
Me një shpresë rronim

Si t' e mundim mallë?
Pa qysh t' i hàrojmë?
Zemra s' na duron
Shpirti na i kërkon,
Pa ta si të rrojmë?
Të gjithë një qemë,
E një zemër kishim,
Gjithë një shpirt ishim,
Neve pas pse mbemë?
Të shumët u ndanë.
Po vallë ku vanë?
Për jet u mërguan?
Apo u ndryshuan?
Ndër sy po më rrinë!
Ah! sikundër qenë,
Më vjen sikur flenë.
Pandeh se do vinë,
I kam ndër mënt dhe sot
Me shtat me fytyrë,
E zeza mynxyrë!
Të arthtë keq o Zot!
Më vjen shumë herë
Sikur do të vinë,
Të gjejnë shtëpinë
Ata dhe një herë.
Të na përqafojnë,
E diç të na thonë,
Si kishim zakonë,

BKSH

Dhe me ne të rrojnë!
Po kur më kujtohet,
Që janë të vdekur,
Në dhet janë tretur,
Zemra më tmerohet.
I kemi mbuluar,
Ah! në dhet të shkretë.
Njeriu në jetë,
Lintka për të vuar!
Lint ngashërimë,
Rron me hidhërime,
Heq shumë mundime,
Vdes me psherëtime!
Dhe gjer sa të vdesë,
Rrihet e përpiqet,
Kurrë nuk' i hiqet
Dhe e shkreta shpresë.
Zëmra na ësht' ndarë,
Dy copa është bërë,
S' e kemi të tërë,
Më dy është çarë.
Një copë ka shkuar,
Dhe ka zënë varrë,
Ng' ata është ndarë,
Ndë dhe është mbuluar.
O Zot i vërtetë!
Me sa hidhërime
E me ç' mallëngime

Rron njeriu n' jetë!
Të dashurit t' anë
Dheut krahët' shtruan!
Na e përvëluan
Zëmrën na e ndanë.
I kemi mbuluar,
Po shpirti që s' vdes,
S' ka mbrëm e mëngjes,
Ku ka flutu:uar?
Se vdekja s' e ze dot,
Po ku vallë qëndrroj?
Në burimt të ti shkoj,
A! tek i madhi Zot!
Si lumë që këlthet,
Me shum' oshëtime
E me ulërime
Vete prapë në det.
Munt të na bashkojnë
Krahëthit e vdekjes,
Ku është vënd' i pjekjes
Ndër ta të na çojnë.
Këtu duhet besa;
Mëndje pa pusho,
Se zemra m' a do,
Dhe s' më pritet shpresa.
Kush dhe hidhërimnë,
Na dhuroj dhe besën,
E të kemi shpresën,

Kur heqim mundimnë.
U kam shumë mallë,
Këtu më s'i shoh dot,
Shpreh nek i madhi Zot.
Do t'i gjen të gjallë.
Vdekja po na thërret!
Sado të mënojmë,
Varr' i ftohtë na pret,
Atje do të shkojmë!
Si lum ay që rron
Njeri i vërtetë
Në jetë, të shkretë,
E shpirtin s'e helmon,
Pa lulet, q' u thanë,
E nuk i shohëm sot.
Vinë prapë dhe mot,
Shpirtin gjall e kanë.

XV.

BILBILI.

Hënë plot pesë-mbë-dhjetë,
N' anët të qiellit po ndrin,
Bota është gjith e qetë,
Gjësendi nuk pipërin,
Qielli ësht' i qëruar,
I kulluar po si ari.
I fjetur e i qetuar,
Syri s' ginjetë së pari.

Ka rrjedhur si uj ergjëndi
Më të gjith anët një dritë,
Dhe prej soje gjithë vëndi
Është bërë posi ditë.

Buruar një uj' i artë,
E dhen' e ka xbukuruar,
Majat e malit të lartë,
Dhe gërxhet i ka zbardhuar!

Mi brig' e mi shesh e drurë,
Dhe për mi det drita bije,
E mi shkëmbënj e mi gurë
Dhe vise që jan' në bije.

Nata është fort e qetë,
Dhe gjith i ka zënë gjumi
Vetëm përënjt' e rrëketë
Ligjërojnë, edhe gjumi.

Që oshëtin duke shkuar,
Nxjer një zë plot ëmbëlsirë,
Dhe ikën dyke kënduar
Sa vete bukur e mirë.

Veriu fryn pakë nga dale
Njerës, kafshë, shpesh e fletë,
Pyje, shkëmbënj, fusha, male,
Të gjithë janë të qetë.

Maji ka sjellë nga Zoti,
Shumë bekim e urata,

Është, xbukuruar moti,
Dhe n' ar është veshur nata.
Lulet kanë lulëzuar,
Vjen një erë fort' e mirë,
Drurët janë ngarkuar
Dhe barratë kanë mbirë.
Dhi e kecërit e dhenjtë
E shqerat janë tulitur,
Rrinë xgjuar vetëm qentë,
Nëpër ledhe janë shtritur.
Se nga dëgjonet thëllëza
Që thotë tri katër fjalë
Nëpër brinj e nëpër rrëza,
Dhe deti ka pakë valë.
Një ze tjatër tani dëgjonj!
Që zëmrënë ma përvëlon
U doqçë, që s' munt të dironj!
Bilbili, ka zën' e këndon
Qiej yj e dhê, pushoni
Tani juve kush u dëgjon
Vini vesh e dhe dëgjoni,
Bilbili, bilbili këndon!
O bilbil e di se ç' thua
Andaj zëri i bukur yt,
Ma dogji shpirtinë mua
Edhe gjumë s' më hyn në syt!

XVI.

Një lul' e fishkùrë, a një vashëz' e vdekurë.

Pse mba mëri? s' e mar dot vesh
Përse s' më flet si një herë?
Pse s' më shikon? pse nuke qesh?
Ç' rri kok' unjur dhe e mjerë!
Sa e qeshur më qe dije!
Të zbarthte gusha si kartë;
Buza me gaz çtë kish hije,
Më ishnje si fill' i artë!
Popo si më je shëmtuar!
Të ka zënë varfërija,
Më je tretur e kulluar
Ku fluturoj bukuria?
Të shoh të fishkurë mbi dhe
Pa shpirt, pa gjak, pa fytyrë,
Na le, o lulëzë na le!
O vdekje ç' je një mynxyrë!!
Që lott' e syvet s' i shikon,
S' ve vesh në mallëngjime.
Je e shurdhër, nukë dëgjon,
Ah! je plot me hidhërime!
Sa na dhemp e shkreta jetë
Ndonëse nuk e pëlqejmë,
E pandehim të vërtetë
Me gjësendi s' e çkëmbejmë

Të korr' o lulez' e gjorë,
Të hodhë në jetët tjatër
E nga neve hoqe dorë
Më s' na ke t' ënt as të afër!

Ah dh' ata që kanë shkuar
Zëmërnë zhur na e bënë,
E kemi të përvëluar,
Zëmra prej guri s' ka qënë.

Paskëtaj buza më s' më qesh
Se zëmra m' është e lënduar,
Zot' i vërtetë të më ndjesh,
Jam djegur e përvëluar.

Q'ej! veshuni në të zi!
Edhe ju yj më mos ndrini
O hënë mos del përsëri
Gjithë të helmuar rrini.

Nxihu, o djell i shkretë
Ditë, rroben e natës hith
Thau dhe ti dhé për jetë,
Ti lumë, qetohu, mos klith.

Të mbarohetë kjo jetë
Të mbretëronjë pushimi
Të bijemi në të qetë!
Të gjenjë funt hidhërimi

Rrojmë këtu me mundime
Me ah, e me psherëtima,

Me brëng' e me mallëngime,
Me vaj e me ngashërima,
Më së fundi hyjmë në dhet,
Edhe kurrë më s' na gjejnë!
Bijem e humbasëm në det,
Dhe valëtë na rrëmbejnë!
Të rrëmbyen edhe tynë,
O lulez' e bukurisë!
T' e shoh të venitur synë,
Më ke fytyrën e zisë!
Kur dhe shpirtinë ti pshonje,
Me një psherëtimë si zjar
Gjithë ç' jan i përvëlonje
Nukë mbetej as një fill bar!
Vallë ku do të shpijen,
Në qiej, përpara Zotit?
A kërkojnë të të shtijen
Prapë në duart të motit?
Të linç për të vdekur prapë
E të vdeç, që prap të linç.
Edhe kështu ver' e vapë,
Gjithënjë të veç të vinç?
Apo për jetë do të shkosh,
Mosqënja të të mbulonjë,
Edhe ti jetën ta harosh,
Dh' ajo ty të të haronjë?

XVII.

GJUHA JONE.

Vëllezër Shqipëtarë!
Të prekim urtësinë,
Të zem udhën e mbarë,
Të ngjallim Shqipërinë.

Shqipëria ka qënë,
Edhe po dotë jetë,
Po sot në ditët tënë
Të metë të mos ketë

E ka nderuar Zoti
Gjithënjë Shqipërinë,
Ish fort mirë qëmoti
Do bëhet dhe taninë.

Sa ishte trimërija
N' atë kohë të vjetrë,
Kish emrë Shqipërija
Sa s' kish no një vënt tjetrë.

Sa burra kordhëtarë,
Ka nxjerë Shqipërija
Më pastaj e më parë
Q' i shkruan Istorija

Ajo ish koh' e zjartë
Dhe kish mundime tepër
Po sot pendë dhe kartë
Na duhet, nukë tjetër.

O burra Shqipëtarë,
Të marrim dituritë,
Se s' është koh' e parë
Tani lipsetë dritë.

Të shkruajm gjuhën tënë
Kombinë ta ndritojmë,
Gjithë ç' ësht e ç' ka qënë
Nga dalezë ta msojmë.

Pa shihni ç' gjuh e mirë
Sa shijë ka e hije,
Ç' e bukur edh' e lirë,
Si gjuhë Perëndije.

Shum' e bardhë kjo ditë
Për gjithë Shqipëtarët,
Do na sjellë një dritë,
Që s' e kishin të parët.

Kjo dritë do na bjerë
Të gjitha mirësitë,
Dhe gjithë dot' i ngerrë
Dëmet' e marrësitë.

Si lum kush zë të mbjellë
Lum kush ve këtë pemë
Se kjo ka për të pjelle,
S' mbulohetë me remë.

XVIII.

KORÇA.

O vëllezër Shqipëtarë
Gëzohi! që erth kjo ditë,
Kaq' e mir' e kaq' e mbarë
Që sjell gjithë mirësitë.

Kjo është një dit e rezë,
Që bije vëllazërinë,
E dëbon jetën e zezë,
Dhe ndarjen e marrëzinë.

Ta lusimë këtë ditë,
Q' e bekoj Zot i vërtetë,
Dh' e dërgoj me shum dritë
T' i mbes emëri për jetë

Sot e vunë gurr' e parë,
Sa ësht e bekuar kjo ditë
Zot' i math e pruftë mbarë
E na dhëntë urtësitë!

Hapu; hapu errësirë,
Pa jakë tëhu o dritë!
Se arriti koh' e mirë,
U-gdhi nata u bë ditë.

Sot niset një tjatrë jetë,
Të rremënë posht' e shtije.
Mbretëron fjal' e vërtetë
Dhe të mirat gjith i bije.

Zot i math qoft i lëvduar
Q' e nxjer në shesht të vërtetën,
Se ajo soje ka buruar
Pa e ka ndrituar jetën.

Lumia ti! moj Korç' o lule!
Q' i le pas shoqet e tua
Si trimi në ball u sule,
Ta paçim për jetë hua.

Kushdo që është sot burrë.
Dhe Shqipëtar i vërtetë,
Emëri s'i shuhet kurrë
Dhe nderi i rron për jetë.

Gjuha jonë sa e mirë!
Sa e ëmbël sa e gjërë!
Sa e lehtë sa e lirë!
Sa e bukur sa e vlerë!

Kjo është mëm' e mirësisë
Që bije qytetërinë
Gasthin' e vëllazërisë
Njerëzin e miqësinë.

S' jemi Grekër as Bullgarë
As gjë tjatër nukë jemi
Jemi vetëm Shqipëtarë,
Ne këtë emër ndeir' e kemi

Ky emr' është shum' i mirë
Se më s' jemi të gënjyer,

Nukë jemi n' errësirë,
E njohëmë gjën e vyer.

Perëndija na e lëntë!
Për jetë ta trashëgojmë,
Edhe kurrë mos e dhëntë!
Ta humbim a ta harojmë.

Të lemë mëmëdhenë tërë
E të marimë një shtrigë!
Zoti mos e pastë thënë!
Pun' e keq' e shum' e ligë.

O sa qenë të gënjyer,
Ata që vuan për botë,
Turp të math kanë rëfyër
Punuanë fare kotë.

Pa mejtoni o të giorë,
Efialtin Pafsaninë,
Që u bënë trathëtorë
Dh' e gjenë më Perëndinë.

Nga gjithë ç' kemi kënduar
Për të njohur vetehenë,
Kaqe gjë kemi mësuar
Të ndernjomë Mëmëdhenë.

Si njerës të gjithë vdesim,
Po jeta s' mbetet e shkretë,
Gjuha Mëmëdheu mbesin
Të patundurë për jetë.

Me zëmërë të gëzuar,
Dhe me gjithë shpirt uroni!
Zotërinjt' e zotëruar!
Gjithë përnjëherë thoni!

Rroft' e qoftë Shqipëria
Dhe kombi e gjuha jonë,
Lulëzoftë dituria
Edhe ndihmës paçim Zonë.

Edhe Sulltanit të mirë
Mbretit t' math q' e kemi atë
Dhe ka për neve mëshirë
E përpiqet dit e natë,

Zoti jet' e dit i dhëntë,
Dhe qëllimet ja mbaroftë,
Me nder përmi front e lëntë,
Dhe gjithënjë e gëzoftë.

XIX.

PERËNDIJA.

Ç' sheh është Zot' i vërtetë,
Ç' dëgjon ësh ë zër' i tija
Gjithë ç' ka e ç' ka në jetë
Është vetë Perëndija.

Mos shëko valëtë p' anë,
Mos të gënjenjë rrëmeti,
Të tëra një burim kanë
Gjithë ngrihen pej një deti.

Në det të math e të gjërë,
Ç' do valë, që të sheh syri
Atje është deti tërë,
Po valëtë mirë qyri.

Kur ta zesh gjënë të bërë
Ësht ashtu me të vërtetë,
Po ta vesh re gjat' e gjërë
Ësht ajy bërësi vetë.

Dhe kush flet edhe ç' gjë flitet
Ç' duket e s' duket në jetë,
Dhe kush sheh, dh' ajo që shihet
Zot i vërtet' është vetë.

Se e tërë gjithësija,
Që nuk i gjëndetë fundi,
Është vetë Perëndija,
Për atë s' ka vënt gjëkundi.

Është në shesht Perëndija
I verbëri s' munt ta shohë
Ajo është gjithësija,
I dituri munt ta njohë.

Pe një lulezë kur shohim,
Dhe të vemë re një fletë
Me dituri munt ta njohim,
Q' atje është Zot i vërtetë.

Është në shesht Perëndija,
Si cilido munt ta njohë.

Po s' e mbuloj e padija
Njeriu tekdo munt ta shohë.

Kush do ta shohë të tërë,
Të shohë mirë njerinë,
Vehten e ti re të verë,
Atje e gjen Perëndinë.

Dhe Parrajsi dhe skëtera
Dhe ëngjëlli edhe djalli,
Edhe g ithë ç' ka të tjerë
Janë brenda tek i gjalli.

Ajy që ka mirësinë
Ka Perëndin' e të mirat,
Edhe kush ka djallëzinë,
Ka djallë e ligësirat.

Më ç' do anë e kërkova,
Thashë ku është Perëndija
Po më pasdaj e mësova
Qënke ndaj meje e s' e dija!

Kërkonja gjetkë ta gjej
Zotn' e math e të vërtetë,
Ajy qënkej ndaj meje,
E paskësha unë vetë!

Me fjal e me agjërime
Nuk e gjen dot Perëndinë,
As me kreshm' e me kungime,
Si punojnë ata që s' dinë,

Trajstën e ke plot me bukë
Edhe hiqesh si i mjerë,
Dhe ke zën' e thua nukë
E lipën derë më derë!

Është ndaj teje i gjallë,
Ti e kërkon në për gurrë,
Në të rrem e në përrallë,
Andaj nuk e gjen dot kurrë.

Pa s' vdes kurrë Perëndija
Po kush vdes në jetë valë?
Gjë s' vdes sepse gjithësia
Është gjithënjë e gjallë.

Qeshë diell, ishnja hënë
Ubësh uj' e balt' e erë
Yll e zok e dash kam qënë,
Pa dhe njeri shumë herë.

Sa det i math e i gjërë
Edhe sa mijëra valë,
Si-cil' atje do të bjerë,
Prapë soje do të dalë.

Mijëra shpirtëra ngrihen,
Bijen mijëra të tjera,
Vjen dimëri, lu'et pshihen,
I nxjer prapë në shesht vera.

Nj' është, po ka shumë gjyrë,
Duket sikur s' ka të ngjarë,

E sheh fytyrë fytyrë,
Po është i njëjt' e i pandarë.

Ajy është trëndafili,
Edhe gjëmp i trëndafillit
Aiy është dhe bilbili,
Ajy dhe zër' i bilbilit.

Mos shiko ç' rrobë ka veshur,
Është brenda vet' i qetë,
Syr' i t' urtit e sheh xhveshur,
Veç ati s' ka gjë në jetë.

Zoti është gjithësija,
Ajy është gjithë ç' janë,
Po kur njeh vehten e tija,
S' e kërkon më tjatër anë.

Dhe qelqeja u hollua,
Dhe vena pa u përzjenë,
S' ka ven' është qelqe thua,
A s' ka qelqe, është vënë!
Unë ndaj teje një pikë!
O det i gjërë e pa anë!
Të hynj brenda! më vjen frikë!
Po s' hiqem dot dhe më nj' anë.

Të kisha zën e bilbilit,
Gjithënjë do të këndonja
Bukurin e trëndafilit,
Dhe kurrë të mos pushonja.

Po ti vetë je, o bilbil,
Ti je edhe dashurija,
Ti je edhe trëndafili.
Edhe bukuri e tija,

Ti je ç' është jet e tërë
Ti je vetë gjithësija,
Ti vetë njeri je bërë,
More fytyrën' e tija!

Oh! det i math i pa anë,
Në një stamnë qysh ka hyrë,
Ajy q' është gjithë ç' janë!
U mbloth tok më një fytyrë!

Më ç' do anë, që shikova,
Pashë mirë që je vetë,
Të gjeta tek të kërkova,
Zot i math e i vërtetë!

Pe trupi shpirt është bërë,
Edhe shpirti trup në jetë
Është bërë një i tërë,
Gjithë ç' është është vetë.

Paskëtaj o shokë kurrë
Mos kërkoni Perëndinë
Në për mur e në për gurë,
Po shihni mirë njerinë.

Zëmr' e njeriut në jetë
Është vënd' i Perëndisë.

Ësht' atje Zot' i vërtetë!
Det i math i gjithësisë!

Ay është gjithësija,
Edhe udh' e Perëndisë
Është vetëm njërëzija.
Q' i dubetë njerëzisë.

Mer udhën e diturisë
Pa ajo dotë nxjerë
Gjer te fron' i Perëndisë,
Ndaj soje do të shpjerë.

Ësht' e vërtetë kjo punë
Mos qendroni n' erësirët,
Se këtë s'e gjeta unë,
E kanë thënë të Mirët.

XX

SHPREH.

Kam shumë shpresë
Te Perëndija,
Që të mos jesë
Kshu Shqipërija,

Po të ndritohet
Të lulëzohet.

Pa vjen një ditë
Që të na sjellë
Të madhë dritë
P' ajo të pjellë;

Qytetërinë
Fatbardhësinë.

Vëllazëria
Edhe bashkimi
E njerëzija
Është shpëtimi,

Lum kush i' arinjë!
Pa do të vinjë!

Që Shqipërija
Do të ndritohet,
Dhe ligësija
Do të mërgohet.

Jak' e vërteië!
Pse rri e qetë?

Për Shqipërinë
Ditët e mira
Paskëtaj vinë
Shkoj errësira.

Lum kush të rronjë,
Ta shohë zonjë!

Se Shqipëtari
E gjuh' e tija
Venë së mbari
Dhe Shqipërija,

Lum kush ta shohë
Për pakë kohë,

BKSH

Pa diturítë
Dhe mbrodhësija
E mirësitë
Dhe njerëzija,
Do të mburojnë
Nukë mënojnë.

XXI.

TRATHËTORËTE.

Shokë! kemi në mes tënë
Shum armik e trathëtorë!
Popo! mos u qoftë thënë!
Veç që s' kanë gjë në dorë!
Harruanë Mëmëdhenë!
Dhe lanë kombinë tënë!
E një tjatërë na gjenë!
Popo! mos u qoftë thënë!
Lanë Zonjën e lëvduar!
E zunë një kurvë shtrigë!
Të ndyr e të mallëkuar!
Të fëlliqur e të ligë!
Lanë mëmëdhenë të çveshur!
Dhe mundohenë për botë!
Pa dhe bota dyke qeshur
U thotë, mundohi kotë!
Qysh u bënë Efialtë!
E nuk e njohin të mjerën.

Uthullën pandehin mjaltë,
Edhe dritë errësirën!

Buk' e Mëmëdheut i zëntë
Trathëtorët' e pabesë!
Dhe Zoti dërmën u dhëntë
Kurrë mos paçinë pjesë!

Miqt armiq i kanë bërë!
Armikëtë miq i zunë!
Qysh janë fyell të tërë!
Ç' është kjo e madhe punë!

Faj' e math kur do ta njohin
Njerëzit' e mallëkuar?
Dritënë pse nuk e shohin?
Apo janë të verbuar?

Janë së gjithash të marrë!
Dhe të liq me të vërtetë,
Mëmëdheut bëjnë varrë,
Po dotë bienë vetë.

Se mbretëron e vërteta,
S' del kurrë gënjeshtr' e shkretë,
T' ish ashtu, qe prishur jeta,
S' kish mbetur gjë e vërtetë.

Ata turpinë fitojnë,
Nder' e tyre posht e hedhin
Dhe armikët gëzojnë,
E në errësirët bredhin.

Nuk është kurrë haruar
Dhe e mira dh' e shkreta
Të gjitha janë paguar
S' ka mbeturë gjë në jetë.

Lerini pa do ta gjejnë,
Të vërtetën do ta njohin,
Se tani s' e dinë ç' bëjnë,
Janë të verbër e s' shohin.

O popo ç' turp kanë marrë!
Janë bërë trathëtorë!
Dhe s' janë më Shqipëtarë,
Se nga kombi hoqnë dorë!

Me të huajnë u bënë!
Me armikn' e Shqipërisë!
S' duhanë gjuhënë tënë
Armikët e Perëndisë!

Ndjej' o Zot se nuku dinë
Se ç' bëjnë, janë mahnitur,
Rrahin të prishin shtëpinë
Pun' e lig' edh' e mërzitur.

Të gjorët janë në gjumë!
Të vërtetënë s' e dinë,
Do të mundohenë shumë,
Pasdaj mënttë do t' u vinë.

Vëllazërin' e harojnë,
Dhe kombin e mëmëdhenë

Dhe armikëtë dëgjojnë!
Edhe s' dinë se ku venë.

Hiqni dorë, hiqni dorë!
Mblithni mënt e turpëroht
Mos u bëni trathëtorë,
Se pasdaj do të pendohi.

XXII.

BUKURIJA.

Do të këndoj bukurinë
E të lëvdonj Perëndinë
Perëndin' e gjithësisë,
Q' i dha shijë gjithësisë.

Perëndija bukuroshe!
Ty të falem e të lutem
Më vjen në gji të të futem
O Zonja përkëdheloshe!
Që më je si mbretëreshë
Të keqen o pëllumbeshë,

2.

Zot i vërtetë!
Ke mbledhur dritën,
Djellin dritën,
Ndë gjithë jetë,
Edh' e ke bërë
Gush e krahruar
Faqez' e ballë,
Dhe pulp e lëkurë

Sy e qepallë.
Dhe këmb' e duar!

3.

Në fytyrët tënde gjeta bukurinë
Si ay që gjeti në malt Perëndinë,
Lulezët e Majit sa janë të mira
Po përpara teje m' erdhë të pështira,

Kur shoh faqezët' e tua.
Ç' vjeft, i mbetet trëndafilit
Zëri yt shpirt më ep mua
Nuk i le shijë bilbilit.

Edhe yjt e hënë si të shëmëtuar
M' u duknë, kur pashë atë syn' e shkruar!
Purtek' e florinjtë! shigjet' e ergjëntë!
Zemrënë ma dogje, m' i përndave mëntë,

Do të vdisnja me shumë gas,
Të paskësha pakë shpresë,
Se do të thuash ti më pas,
Vdiq për mua pastë ndjesë.

4.

Kudo është bukurija,
Në qiej, në dhe, në hënë,
Në dieil, në shënjë, në yj
Ndër lulë, nër drutë, ndë pyj,
Çdo vënt që të ketë zënë,
Atje çfaqet Perëndija,

Po këtu është e tërë
Dhe ajo ti është bërë!

5.

Pashë pjeshkëtë nër fletë
Pa m' u-mejtua gjiri yt,
Edhe më mbenë përpjetë
Në zemrët, në shpirt, në syt!
Jaseminë kur e pashë,
Q' ish e bardhë si dëborë
Pse më djek zëmrën i thashë?
E më ngjan më atë dorë?
Dhe në mejtim të math rashë,
Më ra në det mëndja, m' u mbyt
Më la vetëm e të shkretë,
Edhe të mjer' e të gjorë!

6.

Qiriri meje ka mësuar
Të digjet e të përvëlohet,
Edhe dyke përvëluar
Të qeshnjë e të gëzohet,
Të bënetë zjar e flakë
Të tretet pak e nga pakë.
Ti e msove trëndafilë
Të çelet, të lulëzohet,
Të qeshnj' e të zbukurohet
Të përvëlonjë bilbilë,
E ta bënjë të pëlcasë,
Një fjalë të mos i flasë,

Dhe nga kjo t' i vinjë mirë,
Të xbukurohetë më mirë,
E të mos ketë mëshirë,
Po ta lerë dhe pa gjumë.

7.

Bëithama jote o hurma;
Më rrëfen bukur e mirë;
Zemr' e buz' ëmblësë, më tha.
Ësht e fort e p' amblësirë,
Po fjalënë s' ja besova,
Nuk ësht' e vërtetë thashë.
Tani hall e kupëtova,
Se me syt' e mi i pashë.

8.

O more shtat i fiorinjtë,
Bukurija teje buron,
Edhe të rjeth nga piqinjtë,
Gjithë jetën e zbukuron.
Më ecën me shumë shijë
Dhe si thellëza më vështron,
Edhe më heth një shkëndijë,
Dhe zemrënë ma përvëlon.
Të keqen e këmbës s' ate
Të iu-bëfsha ati syri
E leshravet si tërtërë,
E qëpallës si gjilpërë,
Që në zëmërë më hyri.
Ç' pate që më vrave ç' pate?

Nga qepallatë jam qarë,
Po të vërtetën e gjeta,
Vetullat më paskan vrarë,
Më vrau hargu jo shigjeta,

9.

Zëmra jote në krahrort tënt
Është hekur brënda n' ergjënt
Dhe në linj' ay krahruar
Si ndë dhe gur i pa çmuar
Djelli zënë me rezë,
Shpirti brenda nër qivure
Zot i math nër katrë mure!

10.

Do të shtrihem
Të venitem
Si kandili kur s' ka vaj,
Balt e pluhur
Do të bëhem
Të më shkelnjë këmb e saj;
E të prehem
Duke puthur
Atë këmbë pasandaj.
As më thua,
Ç' ke me mua?
Pse të dua paskam faj?
Pse heq unë
Hidhërime,
A në vdekça ti mos qaj,

BISHT

Vdekja ime
S' të prish punë
Haj e zeza jetë haj.

11.

O veri pa hiq i thua
Sorkadhesë qafë gjatë
Më ka dhënë pyllë mua,
S' mblidhem dot as dit as natë!
Pyete vallë përse,
Pastaj jak e më rrëfe
Bukuroshe sy mënshqerë
Shikomë një herë mua.
Trëndafil i kuq me erë!
E di vallë sa të dua?
E mora vdekjen në sy,
Do të vdes, të vdes për ty.

12.

Mos i hap leshratë n' erë
Të m' aratiç mëndjen t' ime,
Mos më shiko dhe një herë,
Se m' u bë zemra thërime.
Si thëllëz' e bukur mos shko
Mos vështro si pëllumbeshë.
Shpirtinë mos ma përvëlo,
Mos u-tunt si mbretëreshë.
Me qepallat si shtijë
Mos më vra mos më plagos,

Me vështrim po si shkëndijë
Mos më vdis e mos sos.

13.

E pashë die tek shkonte
Soje ndritte gjithë jeta
Pa hoth syt' e më shikonte,
Dyke kryer si shigjeta!
Posa pashë bukurinë,
Zëmrën e varfrë ma piku,
Ndjeva në të dashurinë,
Që më erth dhe më s' më iku
Pse s' ka fjalë të dëftenjë,
Dashurin e bukurinë
Nuk e them dot Perëndinë!
Mos u-mundo kot,
Nukë thuhet dot.

14.

M' iku me vrap djalërija
E më la mbi dhet të shkretë,
Më erth shtriga pleqërija
Pshehtazi, qen' i qetë.
O popo! ç' më gjet o shokë,
Dotë qanj me thes më kokë
O ditët e djalërisë,
Që kishit shumë gëzime,
Rratë në det i' arratisë,
Më latë në hidhërime!
Tani jetënë ç' e dua,

Më s' ësht e shkrel'a për mua
Ti o bukoroshja ime!
Të ritë ma paç për jetë,
Kurrë mos pafsh hidhërime!
Të dashtë Zot' i vërtetë!
Syri yt mos u venittë
Si hëna u-për-ëritë.

15.

Vera vate shkoj,
Bilbili p. shoj,
Lulet u thanë
Dimëri u-qas
Dëbora vjen pas,
Fletëtë ranë.
Gjësëndi më s' mbet
Thua për mi dhet,
Shpeshtë pushuan
Zëmra ime zjen,
E ty më s' të gjen
Pa heq e vuan.

16.

Erth e na gjet
Vera mi dhet,
Dhe këtë herë
Për shumë vjet
E me shëndet,
Na gjeç o verë!
Sa më pëlqen

E ç' më dëfren
Luleja mua!
Ç' mirë më vjen
Se shëmbëllen
Faqet u tua.
Del të të shoh,
Oh! oh! oh! oh!
O sy mëshqerë
Dua ta ngroh
Se po m' u ftoh
Zëmr' e mjerë.
Syri m' u vesh,
Po del në shesh;
Malli m' u shtua
Shih, mos më lesh!
Popo! kur qesh
Ah! sa të dua!

XXIII.

VARFËRIJA.

Ju të pasur, kur rrini
Rreth zjarit me gëzime
Qeshni, hani e pini,
Xbaviti me dëfrime.
Këceni e këndoni,
Dhe çeli e gëzohi,
Bëni gaçi e loni
Edhe prehi e ngrohi.

BKSH

U vjen së largu afshi,
Ndë sallonë të gjërë,
Shtruarë prej mëndafshi,
Mbushur me gjë të vlerë.

Nga ari nga ergjëndi,
Nga floriri nga drita,
Llapëtin gjithë vëndi,
Tfaqet natënë dita.

Zonjatë bukuroshe
Veshur rrobat e arta,
Vashatë vogëloshe,
Të bardha posi kartë.

Djemthit e përkëdhelur,
Të larë e të ndruar,
Me zemërë të çelur,
Me buzë të gëzuar.

Vinë reth e kërcejnë,
Dhe qeshin e këndojnë,
Lozin e dëfrejnë,
Kohën me gas e shkojnë.

Dhe juve duke parë,
Me sy fatbardhësinë,
S' u vjen fare të qarë,
Vallë për varfërinë?

E dini q' është jashtë
Një plak e dobëtuar?

E përgjunjur e lash'ë
E mjer e dëshëruar.

E fishkur edh' e thatë,
E thinjur edhe kërcure,
E urët dit' e natë,
Dergjetë nër qivure!

Një plak, q' i vdiq fëmija
Edhe mbet i helmuar
Se ju shkretua shtëpia
Mbet si kandil i shuar!

Një foshnj' e varfëruar
Pa mëmëz e pa atë,
E gjor' e dobëtuar!
E ligur e e thatë.

Gjithë këta të mjerë
Në të këqija rrojnë,
Vin' e lipin në derë,
Një kafshite kërkojnë.

E kur vjen të kërkonjë
Brëngën s' munt t' a rrëfenjë,
Po zë dhe të këndonjë
E rreh të na dëfrenjë.

Sa është turp për njerinë,
Kur shkojm' e s' kthejmë synë
S' dëgjojmë Perëndinë?
S' është vëllathi ynë?

Oh! epni ju që kini
Kush i ndih varfërisë
Ay q' ep po e dini
Q' i huan Perëndisë.

T' apim se vjen një ditë
Q' e lemë këtë jetë,
Dhe gjën' e bagëtitë,
Vemi në të vërtetë.

Përpara Perëndisë
Që dotë na gjykonjë,
Urat' e varfërisë
Arrin të na shpëtonjë.

Ajo or' e borinjtë
Që ligjëron e bije,
Rreh t' i plaknjë të rinjtë
Buzë varrit na shpije

Epni t' u falnjë Zoti
Juve gjithë të mirat,
E të mos muntnjë moti
T' u sjellë të pahirat.

Mba unazat në dorë
Pa një farë nevojë!
Zonjë! shumë të gjorë!
Vdesën për bukë n' gojë!

Ep t' apë Perëndija
Të gjitha miresitë,

Le të kenë fëmija
Shëndet e jet' e ditë.
Zot' i math i vërtetë
E gjithë ju të mirët
Mos e lini për jetë
Njerinë n' errësirët.

XXIV.

Sa jemi Shqipëtarë,
Kemi gjithë një besë,
Jemi gjithë një farë,
Dhe rrojmë më një shpresë,
S' jemi kurrë të ndarë.
Bes është Perëndija
Për gjithë Shqipëtarët,
Edhe vëllazërija,
Urtësija të mbarët
Fe është njerëzija.
Më çdo vënt që të jemi,
Mëmëdhen e kujtojmë
Edhe kudo të vemi
Kombinë s' e harojmë,
Vëllazërin të kemi.
Si do që të na ndajnë
Ne jemi të bashkuar
S' mundinë të na çajnë
Zoti na ka uruar,
Pa në kurt dot s' na mbajnë.

Në ka pasur në jetë,
Trima shumë të ndjerë
E burra të vërtetë.
Kombi yn i ka nxjerë
Atë e di Zoti vetë.

FUNT

BKSH

BKSH

BKSH

Çmimi 0.50 franga ar

BKSH